

недовѣреніе, толкова достойно да ны направн вни-мателны на послѣдныя онзи частъ, приспива само нашѣ-тъ дѣятельность. Ные съвсѣмъ не мыслимъ за смърть-тъ, зачто-то не знаемъ въ конѣ отъ разны-ты възрасти на живота ни да ѣ отдадемъ, и сама-та старость още нѣмаме като единъ увѣренъ и неизбѣженъ край. Сумнѣніе-то, кое-то ни дава надѣжбы за напрѣдъ, прави ны да ся надѣваме по-нататѣкъ отъ тѣхъ възраст.

Нашій страхъ, като не може да ся основе на ничто вѣрно, не е друго само едно празно чювство; тѣй что-то недовѣреніе-то да ли за много или за малко ны поставя мирни върху само-то дѣло на смърть-тъ.

(Маплонъ).

ПИСМА

1. МОМА ХАУТЬ ПИШЕ НА МАЙКА СИ.

Азъ отидохъ, драга моя мамо, съ другаркы-ты си, да честитѣхъ новѣ-тъ години на достопочитаемъ-тъ основателкѣ на това заведение. Церемоніалный обычай и признателство-то нѣготведе при нѣжъ.